

Prázdné schránky

V skorých ranných hodinách je mestečko veľmi tiché. Mohlo by sa zdať, že život z neho už dávno vyprchal. V žiadnom z domov sa nesvieti. Na uliciach nie je počuť zvuk motora. Vtáci nespievajú. Pár minút pred šiestou z domu vyjde prvý muž. Starý poštár Emilko pomaly kráča po zničenom chodníku smerom k Pošte. V ruke drží veľkú prázdnu tašku, ktorá už dlho čaká na novú poštu a listy. Každé ráno sa mu zdá byť prázdnejšia.

Budova Pošty nie je veľká. Pošty sa posielajú čím ďalej, tým menej. Ľudia nemajú čas na písanie listov. Správy teraz hlásia už iba v telke. Emilko príde k okienku pani vedúcej. Jednou rukou ťuká do klávesnice a v tej druhej drží telefón. Toto robí každé ráno už dvadsať rokov. Keď si všimne Emilka pri okienku, prestane ťukať do klávesnice.

„Dobré ráno,“.

„Vzadu by mala byť zásielka. Môžete ju ísť doručiť.“ povie.

Plný radosti sa vydá smerom do skladu. V strede miestnosti stojí stredne veľká škatuľa. Nič iné nenájde. Je smutný. Ale rád, že má čo roznášať, prejde smerom ku škatuli. Prečíta si adresu a potom ju dá do tašky.

Keď vyjde von, strasie ho od zimy. Jeho bunda je síce teplá, ale je deravá. Ledva ho zahreje. Po ceste už jazdí zopár áut a v domoch sa objavujú prvé svetlá. Adresa zásielky sa nachádza na začiatku mesta. Keď nájde dom číslo 256, položí tašku na zem a zazvoní na zvonček bez mena.

Z ničoho nič ozve ženský hlas: „Áno, prosím?“

„Dobrý deň. Priniesol som vám vašu zásielku.“ povie Emil naspäť.

„Idem.“ Do minúty už stála pred ním. Blond vlasy mala stiahnuté do gumičky. Mala obuté vysoké červené lodičky.

„Tak máte moju zásielku?“ spýtala sa žena naštvane. Emilko rýchlo otvoril tašku a vybral z nej balík. Žena mu ho vytrhla z ruky a začala ho rozbaľovať. Zo škatule vytiahla rúžovú kabelku. Radostne zvýskla a začala si ju prezerať. Ale všimla si, že je roztrhnutá.

„To čo ste s ňou robili, vy darebák?!“ Pri jej kriku sa Emilko zľakol a vôbec nechápal, čo spravil zle. Škatuľu predsa ani len neotvoril. Žena začala byť agresívna a kričala na

celú ulicu nadávky.

Vystrašený Emilko začal cúvať. S treskom dverí zakričala, že ho zažaluje. On tam ešte chvíľu stál. Nechápal, čo sa vlastne stalo. Robil svoju prácu zle? Balíkom sa nemohlo nič stať. Nijako zle s nimi nemanipuloval. Povzdychol si a sa vrátil späť domov. Prečo na neho kričala?

Emil vraví každé ráno, že doba je zlá, pretože naozaj bola. Nerád nadával na iných ľudí alebo ich súdil. Bol to predsa milý človek. Ale ani jemu sa nepáčila dnešná doba.

Na druhý deň sa vrátil späť na poštu ale dozvedel sa, že v sklade nie sú žiadne nové listy a ani balíky. Rozmýšľa : „Čo je toto? Ľuďom vôbec nezáleží na osobných listoch? Veď je december! Kde sú vianočné pohľadnice? ” Dúfal že sa nikdy nedožije dňa, keď už nebude žiadna pošta. Nechcel tomu veriť. Smutný ako nikdy išiel domov.

Dni ubiehali jeden za druhým. Emilko chodil každé ráno na Poštu, ale žiadny list a ani zásielku tam nenašiel. Vždy sa vrátil domov, sadol si na gauč a sedel.

Jedného dňa sa rozhodol ísť nakúpiť potraviny do obchodu. Obliekol si na seba svoju zničenú bundu a vydal sa na cestu. Obchod vyzerá rovnako ako zvyčajne. Regály sú plné potravín, ale uličky sú prázdne. Okrem jednej predavačky, tam nie je nikto. Emilko sa pri vstupe slušne pozdraví. Predavačka sa na neho škaredo pozrie, ale zo slušnosti odzdraví tiež. Akoby ľudia stratili ľudskosť.

Starček prechádza regálmi a do košíka hádže všetko, čo mu chutí. Vtom sa ale zarazí. Na konci poslednej uličky uvidí vianočné pohľadnice. Príde bližšie. Veselé kresby stromčeka a snehuliaka mu vyčarujú úsmev na tvári. Vezme jednu z nich do ruky a dobre si ju prezrie. Počkať predsa. Veď to je dobrý nápad! Zoberie všetky pohľadnice z regálu a ponáhľa sa ku kase.

Keď príde domov na stôl dá všetky vianočné pohľadnice, ktoré kúpil. Zo šuflíku vytiahne svoju zásobu známok a pero. Vezme do ruky prvú z nich a začne písať. Meno, adresu, smerové číslo, malé pranie a známka. Toto opakuje stále dookola. Napíše pohľadnice všetkým obyvateľom mesta. Ruka ho už bolí, ale písať neprestane. Prejde niekoľko hodín a zrazu je noc. Chrbát a ruky ho bolia a postaví sa už len ťažko. Pohľadnice uloží do jeho tašky. Konečne nie je prázdna! Onedlho vyjde von. Vonku je tma. V žiadnom z domov sa už nesvieti. Emilko sa vydá smerom k najbližšej poštovej schránke. Po dvadsiatich minútach cesty sa začne triasť od zimy. Plná taška pohľadníc ho na pleci bolí. Ťahá ho k zemi. Keď Emilko konečne nájde ďalšiu poštovú schránku a vydá sa k nej. Rýchlo do nej začne hádzať pohľadnice. Netrvá to dlho a schránka je úplne plná. A tak prejde ďalším schránkam..

Medzitým vonku začali padať prvé snehové vločky. Ľudia začali vychádzať zo svojich

príbytkov. Mestečko razom ožilo. Začal fúkať silný vietor a teplota klesala. Snežiť neprestalo. sneh bol čím ďalej tým hustejší. Staručký Emilko ešte stále roznášal vianočné pohľadnice. Na rukách sa mu už začínali tvoriť omrzliny. Cez deravú bundu mu fúkal studený vietor a nos mal celý červený.

„Musím to roznieť“ vravel si. Po ďalšej hodine to s ním ale začalo vyzeráť veľmi zle. Oči sa mu začínali zatvárať, ruky už si necítil. Jeho boľavé nohy už nevládali. Musí si sadnúť. Ani sám nevie ako, ale príde až k blízkej lavičke. Je ľadová. Zhlboka sa nadýchne a do pľúc sa mu dostane ľadový vietor. Stisne mu srdce a začne sa triasť. Jeho zreničky sa neprirodzene rozšíria a z úst mu vyjde posledný výdych.

Je Štedrý deň. Rodiny sú spolu, deti sú vonku a stavajú snehuliakov, mamičky pečú perníky. Obyvatelia s úsmevom vyberajú zo schránok pohľadnice. Každá pohľadnica vyčarí úsmev na tvári majiteľa poštovej schránky. Každý z nich sa pýta to isté. Kto ich poslal? Ale to sa nikdy nedozvedia. Emilko telo nájde ráno skupinka detí. Zhrozené tváre si ticho prezerajú staručkého poštára. Keď sa naozaj presvedčia, že sa nehýbe, utekajú po pomoc. Sanitka príde vyzdvihnúť telo.

Obyvatelia si v to ráno šepkali rôzne teórie.

„Práve na Štedrý večer.“

„Vraj zamrzol.“

„Chcel zaplniť naše schránky“